

De gewichtigdoener

Zijn binnenkomen is al een gebeurtenis op zich: met brede gebaren en een joviaal gezicht baant hij zich een weg de kamer in. Begroetingsteksten hebben een hoog volume. Hij is er zich zeer van bewust dat zijn entree de hele scène verandert. Met zijn fysieke gestalte tracht hij direct het tafereel te vullen. Het lijkt alsof hij, in plaats van zich in te voegen in de ruimte, het omgekeerde doet, alsof hij de ruimte om zichzelf heen plooit, als een jas die hij schikt tot hij goed zit. Hij is persoonlijk de maatstaf van al wat gebeurt.

Uit zijn mond klinkt wel een 'Hoe gaat het?', maar dat is alleen retorisch bedoeld. Aan de toon ervan kun je horen dat er geen antwoord op wordt verwacht. Nog voor iemand kan reageren begint hij zelf met een verhaal, over zijn reis hier naartoe, zijn aankomst, wat hem recentelijk is overkomen. Nog voor hij zich in een stoel heeft gezet draait alles om hem. Hij is van meet af aan de hoofdrolspeler, de spilfiguur. Hoe kan het ook anders, hij is een weter, een veelweter. Een betweter volgens sommigen, maar dat is een miskennis van zijn talent en intenties. Hij gunt zijn omgeving gewoon het geschenk van zijn inzichten.

Zijn stem is zelfverzekerd van toon, alsof het van nature zo is dat anderen naar hem luisteren. Als hij vorsend om zich heen kijkt gaat het er niet om wat hij ziet, maar of anderen hém zien, of hij voldoende de aandacht heeft.

In het gesprek is hij breedspakig, vol van zijn eigen verhalen en gedachten. Hij heeft veel woorden nodig om zijn punt te maken, dat is immers altijd complex en subtiel, en veel doordachter dan dat van anderen. Soms laat hij een stilte vallen, om de juiste nuancerings te vinden. Dan zien we hem worstelen om ons van dienst te zijn met zijn precisie en diepgang. Maar waag het niet de stilte te doorbreken, of zijn denkproces te verstoren!

Hij kan in een gesprek wel zwijgen en luisteren, maar niet lang. En als hij eenmaal het woord neemt krijg je college, of je wilt of niet. Soms neemt hij je mee naar onbekende uithoeken van het weten, alsof hij door zijn innerlijke bibliotheek loopt en her en der een boek tevoorschijn trekt, waar hij een passage uit voorleest. Soms krijgt zijn stem zonder aanwijsbare reden een toon van terechtwijzing: hoe is het mogelijk dat iemand iets anders

zou kunnen denken dan hij? Hij is zo overtuigd van zijn eigen waarde dat hij zich niet kan voorstellen dat een ander er iets aan zou kunnen toevoegen of afdoen.

Aanpak: belonen en afstoppen, grenzen stellen.